

Oliver a planéta stratených ponožiek

Zistenie perinového kozmonauta č. 304:

V každej práčke sa stratí aspoň jedna ponožka, a to je fakt.

Oliver sedel na posteli a hral sa so svojími obľúbenými hračkami, keď do detskej izby vošla maminka. V náruči niesla veľké množstvo detských ponožiek.

"Ideš mi pomôcť Oliver?"

Opýtala sa.

"Mami, to je nudaáá."

"Tak si z toho spravíme zábavnú hru, čo povieš?"

Usmiala sa a podala polovicu ponožiek Oliverovi.

"Pravidlá sú jednoduché. Kto prvý nájde druhý pár ponožky, dostane jeden bod. Kto bude mať najviac bodov, vyhráva."

Položila na posteľ všetky ponožky na jednu veľkú kôpu. Z hĺby vybrala ako prvú čiernu ponožku s bielymi pásikmi.

Oliver rýchlo začal prehrabávať kôpku ponožiek, až kým nenašiel rovnako čiernu ponožku s bielymi pásikmi.

"Jedna nula pre mňa."

Vykríkol nadšene a poskočil na posteli.

"Druhé kolo! Tentoraz určite vyhrám ja."

Pohrabala sa rukou v kope ponožiek a na posteľ položila červenú ponožku s obrázkami autíčiek. Hneď ako sa ponožka dotkla postele Oliver k nej našiel druhú.

"Dva nula pre mňa. Mamiii, musíš byť rýchlejšia."

Zamudroval a pritom napäto čakal na ďalšie kolo.

Takto sa hrali, až kým neostala posledná ponožka, ktorá nemala pár.

“Maminka a kde je moja posledná ponožka?”

Smutne sa pozeral na jeho obľúbenú hnedú ponožku s malými macíkmi.

“Možno ostala v práčke, počkaj. Nájdem ju.”

Povedala maminka a rýchlo sa vytratila z izby.

Oliver sedel na posteli a netrpezlivo čakal, až kým sa nevrátila.

“Asi sa stratila Oliver, niekedy sa to stane. Ona sa určite objaví, nebuď smutný.”

“Si si istá maminka?”

Povedal cez slzy.

“Áno a už by si mal ísť spať. Ponožka sa určite niekde objaví.”

Pobožkala Olivera na čelo, pohladila po líci a ticho zašepkala.

“Dobrá noc Oliver.”

Oliver sa trochu pomrvil v posteli. Myšlienka, že sa stratila jeho obľúbená ponožka mu nedala spať. Dlhú dobu nad tým premýšľal, až kým ho únava od toľkého rozmýšľania neuspala. Pritúlil sa k mackovi Tomášovi a tvrdo zaspal.

Objavil sa v rakete. Vedľa neho už sedel jeho verný navigátor, oblečený v modrej vesmírnej kombinéze pokrytej hviezdami a s veľkým úsmevom na tvári.

“Ahoj Oliver, kam to bude dnes?”

“Musíme nájsť moju obľúbenú ponožku Tomáš.”

Povedal s vážnou tvárou Oliver. Zamyslene študoval hviezdnu mapu a hľadal, kde v širom vesmíre sa mohla ponožka stratiť.

Tomáš sa usmial, spomenul si totiž na planétu, o ktorej čítal niekedy dávno. Stlačil pár gombíkov lodného systému a pred Oliverom sa objavil volant s tlačidlami hviezd a rakety.

“Presne viem kam pôjdeme, pripravený?”

“Poďme na to.”

Povedal Oliver a stlačil gombík rakety.

Raketa letela šírím vesmírom, kľučkovala pomedzi planéty, dva krát odbočila za čiernou dierou v súhvezdí Leva doprava, až kým sa neocitla nad cieľom svojej cesty.

Planéta však nemala tvar ponožky ako obyčajne, ale bola nádherne modrá a tak trochu sa podobala na našu Zem.

"A sme tu, Planéta ponožiek."

"Ponožky majú vlastnú planétu?"

"Áno, ale nikdy som tu nebol. Čítal som to niekedy dávno v časopise Týždenník Navigátora."

"A myslíš, že tu nájdeme moju ponožku?"

"Dúfam, že áno. Máš nejakú fotografiu, podľa ktorej ju nájdeme?"

Oliver vybral zarámovanú fotografiu z kombinézy a do očí sa mu začali tlačiť slzy.

"Ach Ponožko, kde si...?"

Pomyslel si.

"Dobre teda. Pripraviť sa na pristávanie!"

Zavelil Oliver a pomaly potiahol červenú páku s nápisom BRZDA.

"Zapnúť pásy kapitán!"

Povedal Tomáš a zadal do palubného systému súradnice pristávacej plochy.

"Vesmírna loď OL pomlčka 16, žiada o povolenie pristáť. Prepínam."

Prehovoril do vysielacky.

Ozvalo sa chrčanie a z vysielacky sa ozval slabý hlas.

"Chrrr chrrr Vesmí- chrrrrr -na loď OL chrrr pomlčka 16. chrrrr máte povolenie chrrrrr pristáť."

Chrčanie prestalo.

"Chrr a zabudol som, prepínam"

Vysielacka stíchla a obaja sa pripravili na pristátie.

Pomaly klesali s loďou do atmosféry, až kým neprerazili snehobiele oblaky.

Pod nimi sa rozprestrel oceán posiaty malými ostrovmi. Ich pláže boli pokryté slnečníkmi a miliónmi lehátok. Cez oceán križovali čiary rozprúdenej vody, ktoré kreslili člny a vodné skútre.

“Priamo pred nami Oliver, na ľavoboku.”

Ukázal labkou Tomáš na najväčší ostrov v tvare ponožky. V strede ostrova sa týčila vysoká budova a vedľa nej sa nachádzala blikajúca pristávacia plocha.

“Tss ssss buch”

Zahrmotila raketa, keď sa dotkla pristávacej plochy. Dvere sa otvorili a Oliver s Tomášom vystúpili do príjemného letného počasia.

“Vitajte na Planéte ponožiek!”

Ošlovila ich fialová ponožka s malým bielym pásikom a pritom sa hlboko uklonila.

“Volám sa Fedor Fusakľa a budem vašim delegátom v čase vášho pobytu”

“Ja som Oliver” potriasol Fedorovi Fusakľovi rukou “a toto je Tomáš.”

Čo je to delegát? Pomyslel si Oliver, nevedel čo to slovo znamená. Možno to je podobné ako nugát, ale nebol si istý. Vybral zápisník perinového kozmonauta a veľkými písmenami si zapísal.

Zistenia perinového kozmonauta
Delegát asi nie je nugát. Zistiť, kto je delegát!

Fusakľa sa poobzeral, jeho fialová farba zbelela a zhrozene zvolal.

“Do deravej záplaty, vy ste si zabudli doma kufre!”

“Nie, nie. My sme neprišli na dovolenku, niekoho hľadáme.”

“Hľadáte?”

“Áno.”

Povedal Oliver a ukázal fotografiu stratenej ponožky.

“Ale áno, pán Ponožko. Izba číslo 75, ubytoval sa minulý týždeň.”

“Takže vy viete kde je?”

“Žiaľ nie, už som ho dlhšie nevidel. Ale môžem vám pomôcť s hľadaním, nasledujte ma.”

Fusakľa vykročil pomalým krokom cez zelený park obkolesujúci hotel. Celou cestou im všetko ukazoval a vysvetľoval.

“Sme najväčší hotel pre ponožky na tejto strane galaxie, dokonca k nám pravidelne chodí ponožka jedného známeho speváka. Veď vy viete koho.”

Tajomne na oboch žmurkol.

“Vpravo môžete vidieť, ako k nám naši návštevníci prichádzajú. Prvotriedny expres priamo k nám.”

Oliverovi padla sánka. Neveriacky krútil hlavou.

“Tomáš, pozri.”

Štuchol do svojho navigátora.

Nič také ešte nevidel. Popri chodníku stál rad práčok a z každej z nich viedli schody priamo na chodník k hotelu. S malými kuframi práve z jednej vystupovala rodinka ponožiek.

“Podíme, podíme!”

Napomínala ružová ponožka dve malé detské ponožky.

Nasledovali dve ďalšie otočenia bubna práčky a vyskočila z nich ďalšia ponožka.

“Fúha, dnes to bola poriadna jazda, čo deti?”

Povedal otec ponožka a smelo vykročil k hotelu.

“Tak a sme tu. Vitajte v našom hoteli.”

Povedal Fusakľa, keď otváral obrovské zlaté dvere. Na recepcii sa to hemžilo ponožkami od výmyslu sveta.

“Bongiorno.”

“Ciao.”

Zdravili sa medzi sebou ponožky rôznych farieb a veľkostí, keď sa stretli.

“Fusakľa mio.”

Oslovila delegáta ružová ponožka s talianskym vzorom.

“Madam Róza, u un uno momento.”

Vykoktal zo seba.

“Oliver, Tomáš tu máte karty k vašej izbe. Držím vám palce v hľadani.”

Povedal narýchlo Fusakľa a utekal späť k talianskemu hostovi.

V tej chvíli Oliver zosmutnel, chýbala mu jeho obľúbená ponožka. Premýšľal nad tým, čo sa stane, ak ju nenájde. Ako by vyzeral smiešne, keby chodil do škôlky len s jednou ponožkou. Alebo ešte horšie, musel by si požičať jednu od sestry Kiky. Ružovú!!!

“Oliver, mali by sme začať hľadať.”

“Máš pravdu Tomáš, rozdelíme sa. Ja pôjdem na pláž a ty hľadaj v hoteli.”

Tomáš súhlasne prikývol.

“Stretneme sa na pláži pri západe slnka, dohodnuté?”

“Áno, veľa šťastia.”

A tak sa rozišli obaja inými smermi. Oliver vykračoval pomaly na pláž a nahlas premýšľal.

“Keby som Ponožko, kde by som bol?”

V diaľke začul hluk z pódia. Ponožky s dlhými vlasmi sa kývali zo strany na stranu a spievali. Dav ponožiek pod pódium veselo skákal a všetci spolu spievali.

“Tu tú, tu tú túúú. Ponožky navždyy, tu tu tú kamarátmi ostanuuú.”

Spevák ponožka, celý bodkovaný na chvíľu prestal spievať.

“A teraz privítajte nášho hosta.”

Oliver zamrzol na mieste, žeby to bol Ponožko?

“Prišiel z ďaleka, aby vám dnes zaspieval.”

Dav hlasno tleskal a niektoré ponožky dokonca pískali.

“Ponožkaaá Marooóš!”

Oliver sa sklamane otočil. Pokračoval po pláži, križoval uličky plné lehátok a pýtal sa oddychujúcich ponožiek.

“Dobrý deň, nevideli ste túto ponožku?”

Ukázal fotografiu, ponožke so slnečnými okuliarmi, ktorá práve chytala poobedný slnečný bronz.

“Žiaľ nie a tienite mi slnko.”

Odvrkla bez toho a pokračovala v opaľovaní.

"Pardon, ďakujem."

Pristavil sa pri ďalšom lehátku, kde oddychovala ponožka s čudnými znakmi.

"Dobrý deň, nevideli ste túto ponožku?"

"Watashi wa rikai shite imasen."

"Oh, vy my asi nebudete rozumieť."

Oliver ukázal prstom na seba.

"Ja."

"Ja."

Zopakovala ponožka.

"Hľadám."

"Padám."

"Ach..."

Vzdychol si a skúsil to opäť.

"Hľadám."

"Hmadám."

Nemalo to cenu. Bez prekladača, ktorý pravdaže zabudol na kozmickej lodi sa asi nedohovori.

"Ďakujem dovidenia."

"Dofivenia."

Takto prešiel Oliver celú pláž, žiaľ nikto jeho ponožku nevidel. Zúfalý si sadol do tieňa palmy.

"Takto ťa nikdy nenájdem. Kde si len mohol ísť Ponožko?"

Bedákal.

"Hľadáte niekoho mladý muž?"

Oliver sa otočil a za ním v tieni sedela stará bavlnená ponožka.

„Dobrý deň, vy sa neopáľujete?“

„Ojój, teplo pre mňa už nie je. Už som stará, mám radšej tieň, ticho a knižku.“

Položila knihu na stolík.

„Tak mi prezrad', koho hľadáš?“

„Hľadáam moju ponožku, stratila sa.“

„Možno viem, kde bude.“

„Hurááá.“

Vykrikol Oliver.

„Pssst! Je to, ale tajné. Pod' bližšie... ešte ...“

Ponožka sa nahla k Oliverovi a pošepkala mu do ucha.

„V džungli je kmeň skrytých ponožiek, skrývajú sa. Neprišli sem oddychovať, ale skryť aby sa nemuseli vrátiť domov.“

„Ale ja mám svoju ponožku rád. Prečo by sa nechcela vrátiť späť?“

„To sa už musíš opýtať jej.“ – žmurkla – „A teraz, ak ma ospravedlníš, rada by som si na chvíľu zdriemla.“

„Ďakujem za pomoc.“

Podákoval a vykročil smerom k džungli.

„Dobre, mal by som si označiť cestu, aby som sa nestratil.“

Pomyslel si Oliver, keď vstúpil do džungle. Úzky chodník, po ktorom kráčal, sa strácal v hustom lese plnom zelených kríkov a machom obrastených stromov. Z nich viseli dlhé liany a kde tu sa na nich kolísali opice.

„Oook, ook.“

Prekrikovali sa medzi sebou.

„Dobrý deň,“ - kričal na nich Oliver – „hľadáam kmeň ponožiek.“

„Ook?“

Odpovedala opica, ktorá visela z konára dole hlavou.

„Kmeň ponožiek.“

„Ooook“

Vykrikla druhá opica, ktorá si práve pochutnávala na banáne.

„Kde ich nájdem?“

Opice naraz vykrikli.

„Oooooook.“

A každá z nich s hlasitým smiechom ukázala iným smerom.

„Ook, ook, ook!“

Oliver len pokrútil hlavou nad zlomyseľnosťou opíc a pokračoval chodníkom hlbšie a hlbšie do džungle. Zrazu sa ocitol na križovatke. Smerová tabuľa, ktorá bola napoly zhrdzavená a napoly zarastená machom ukazovala na štyri rôzne cesty. Na každej šípke bol trasľavým písmom napísaný smer, kam cesta vedie.

 Naspäť na pláž

To bola cesta, ktorou Oliver prišiel.

 Hlbšie a hlbšie do džungle

Pozrel sa, no týmto smerom sa cesta klúkatila a strácala v hustej džungli.

 Ak sa chcete stratiť

„Tak to určite nechcem!“

Pomyslel si a pozrel na poslednú smerovú šípku.

 ... nie k skrytému kmeňu ponožiek

Oliver sa neveriacky poškrabal po hlave. Pozrel bližšie na značku a niektoré písmená boli zarastené machom. Prešiel rukou po značke a očistil ju.

Cestovanie k skrytému kmeňu ponožiek

Pokračoval chodníkom, keď zrazu v diaľke začul hlasitý spev. Ako sa približoval aj spev silnel.

“Huga huga koha, nedotkne sa ma žiadna noha.“

Nakukol cez vysokú trávu a uvidel, ako okolo malého ohňa poskakujú ponožky. Boli úplne zafúľané od blata, tváre im zdobili zelené listy kríkov a okolo pásu mali uviazané liany.

„Kto sme!“

Vykrikla ponožka s veľkým klobúkom z ovocia.

„Ponožky!“

„A čo chceme!“

„Slobodu!“

Zvolali všetky ponožky naraz.

„Nech pristúpi náš nový člen.“

Ponožka s veľkým klobúkom si sadla na veľký peň vyzdobený rôznymi pestrofarebnými kvetmi. Ostatné ponožky sa postavili do dvoch radov.

„Ako sa voláš?“

Zvolali ponožky, keď predstúpila pred nich ponožka.

„Som Ponožko.“

„To je tvoje staré meno, od dnes už nepotrebuješ meno!“

„Ponožkóóó...“

Vyskočil z trávy Oliver a utekal sa s ním privítať.

Ponožko ustúpil a celý kmeň zostal zaskočený nečakaným návštevníkom.

„Č, č, čo tu robíš Oliver?“

„Stratil si sa, tak som ťa išiel hľadať a konečne som ťa našiel. Môžeme ísť domov.“

Povedal Oliver, ale Ponožko len pokrútil hlavou.

„Nie nie, ja ostanem tu. Tu je moje miesto. Už nikdy viac sa nevrátim.“

„Ale druhej ponožke je smutno a aj mne veľmi chýbaš.“

Namietal Oliver.

Ponožko sa zamyslel, hlboko si vzdychol a povedal.

„Vieš Oliver, prečo som ušiel?“

“Neviem a nechápem to, veď ste môj najobľúbenejší pár ponožíek.”

“Veď práve, máš nás stále oblečené. Nemáme dovolenku, riadne sa nevyspíme a sme prepracované.”

Vzdychol si Ponožko a pokračoval.

“Celý deň náš nosíš v škôlke, potom prideme domov a ideme rovno do práčky. Tam sa točíme hodiny. Chápeš? Ja som proste musel ísť na dovolenku.”

“To som nevedel.”

Oliver zosmutnel. Nachvíľu sa zamyslel a dostal úžasný nápad.

“Ponožko, čo povieš keby som nosil do škôlky každý deň iný pár ponožíek? Mal by si týždeň dovolenku a mohol sa na pláži opaľovať.”

“To je super nápad, ale nemôžem ísť s tebou hneď.”

“To je v poriadku, len mi sľúb, že sa vrátiš.”

“Dohodnuté.”

Obaja si potriasli rukami a rozlúčili sa.

“Dovidenia Oliver.”

“Dovidenia Ponožko.”

Cesta naspäť mu ubehla omnoho rýchlejšie. Bol spokojný, že sa mu podarilo nájsť Ponožka. Dorazil na pláž, ľahol si na lehátko a pozeral na šíri oceán. O chvíľu k nemu dorazil udychčaný Tomáš.

„Oliver, nepodarilo sa mi nájsť Ponožka!“

Povedal nešťastne.

„Sadni si ku mne, užívaj si a ja ti porozprávam príbeh o kmeni stratených ponožíek. A tak sedeli, popíjali džús, užívali si západ slnka, až kým nakoniec neodleteli.“

Po pár dňoch sa maminke podarilo nájsť stratenú ponožku. Oliver ju položil do šuplíka a usmial sa.

“Príjemnú dovolenku Ponožko.”